

Hoe Gargantua de Parijzenaars bij zijn aankomst onthaalde en hoe hij de grote klokken van de Notre-Dame wegnam

Enige dagen nadat zij op hun verhaal gekomen waren, bezocht Gargantua de stad en werd door elkeen in grote verwondering gadeslagen, want het volk van Parijs is zo zot, zo lanterfanterig en zo leuterachtig van aard, dat een schipper, een bullenkramer, een muilezel niet zijn schelletjes, een liereman op een straathoek, er meer mensen verzamelen dan een goed evangelieprediker.

Men volgde hem zo hinderlijk, dat hij genoodzaakt was, op de toren van de Notre-Dame te gaan zitten uitrusten, van welke plaats hij, zoveel volk om zich heen ziende, met heldere stem uitriep: 'ik geloof dat die vlegels willen dat ik hun hier mijn welkomst- en tolgeld betaal. Gelijk hebben ze. Ik zal hun wijn geven waar ze zich niet aan zullen bezatten.'

Toen maakte hij al grinnikend zijn mooie broek los, en, zijn lid buiten boord stekend, bepieste hij hen zo grondig, dat hij er tweehonderd zestig duizend vierhonderd achttien mee verdrong, ongerekend de vrouwen en de kleine kindertjes.

Enkelen slechts konden met de rapheid van hun voeten deze pispotentaat ontwijken. En toen zij zwetend, hoestend, spuwend en buiten adem op het hoogst van de Universiteit beland waren, begonnen zij te vloeken en te ketteren, sommigen in toorn, anderen uit aardigheid:

"Godverdee ! Gods wonder, sodeju, Sint Matthijs, dat is een boel per reis !"

Zo kwam het, dat de stad voortaan Parijs werd genoemd. (Voordien heette ze, naar Strabo's zeggen, Lutetia, dat is Grieks voor de blanke, om de blanke billen die de vrouwen daar ter plaatse hebben.) Op deze nieuwe naamgeving van hun stad begonnen de omstanders te zweren bij alle heiligen van hun parochie. Want de bevolking van Parijs, samengesteld uit allerlei slag van lieden, is van nature vaardig in het zweren (Jurer), goed jurist en een ietsje vrijpostig, waarom Joaninus van Barranco het er voor houdt, dat Parliesiaan van liet Grieks komt en zeggen wil: hanig in 't praten.

Nadat hij dit had uitgehaald, bekeek Gargantua de grote klokken die in deze torens hingen, en liet ze zeer liefelijk luiden. Dit doende, kwam hij op de gedachte, dat ze heel goed voor klokjes konden dienen om de hals van zijn merrie, die hij naar zijn vader wou terugzenden, volgepakt met nieuwe haring en kazen uit Brie. En waarachtig, hij nam ze mee naar huis.

Op dit moment vertoonde zich een opper-hammenraper van het sint Teunisgilde, die op jacht was naar zijn portie varkensdij. Om zich van verre te doen horen en het spek in de pan te laten trillen, wilde deze de klokken stiekem wegnemen; maar voor zijn fatsoen liet hij ze staan, niet omdat ze te warm, maar omdat ze een pietsje te zwaar op de hand waren. Ik moet er bij zeggen, dat het niet de hammenraper van Bourg was, want die is een te groot vrind van me.

De hele stad kwam in oproer. Ge weet dat de Parijzenaars daar zo gauw in zijn, dat vreemde naties verstomd staan over de lankmoedigheid van Frankrijks koningen, die er niet met hard recht tegenin gaan, gezien de ongemakken die er dag aan dag uit voortvloeien. Gave God dat ik de keuken wist waarin die afscheuringen en komplotten worden gaargestoofd, opdat ik ze aan de broederschappen van mijn parochie kon kenbaar maken! Geloof veilig, dat de plaats waar het volk in zijn opwindung en verslagenheid te hoop liep, de Sorbonne was, waar zich eertijds het orakel van Lutetia bevond, dat nu weg is. Daar werd van het voorval kond gedaan, en de overlast genotificeerd die het wegvoeren van de klokken hun berokkende.

Na veel ergo's pro en contra, werd in Baralipton besloten, dat men naar Gargantua de oudste en de gewichtigste van de theologe faculteit zou afvaardigen, om hem de afschuwelijke ongelegenheid van het verlies der klokken voor te houden. En niettegenstaande de tegenwerpingen van zekere doctoren der Universiteit, die het er voor hielden dat deze opdracht beter paste voor een magister dan voor een theoloog, werd onze meester Janotus van Bragmardo aangewezen om zich ervan te kwijten.